

Men når dette er sagt, vil jeg da også understrege, at det tager tid, før den fulde effekt af tiltagene slår igennem, og at det derfor er vigtigt, at man ikke griber til mere voldsomme indgreb, før man er sikker på, at de frivillige ordninger ikke er tilstrækkelige.

Inden jeg kommer nærmere ind på de enkelte punkter i forslaget, vil jeg gerne kommentere det, der i bemærkningerne står om, at en række kommuner har fået den opfattelse, at forsøgsbestemmelsen om anvisning og udlejning af almene boliger giver dem lov til at afvise flygtninge m.v. til boliger, som er beliggende i særligt ramte bebyggelser:

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at anvendelsen af forsøgsmulighederne skal overholde de internationale aftaler og konventioner om racediskrimination og menneskerettigheder, som Danmark har ratificeret, samt dansk lovgivning om forbud mod forskelsbehandling på grund af race.

Dette har jeg også understreget adskillige gange i forbindelse med besvarelse af spørgsmål både fra Folketingets Boligudvalg og fra folketingsmedlemmer. Og jeg vil samtidig gerne understrege, at Boligministeriet ved enhver godkendelse af forsøg påser, at det også rent faktisk er tilfældet.

Ud over det fælles formål er de tre forslag i beslutningsforslaget af forskellig karakter, og jeg vil derfor kommentere de enkelte forslag hver for sig:

Det første forslag går ud på, at kommunerne skal opfylde en mindstegrænse for antallet af almene boliger. I hovedstadsregionen fastsættes antallet til 20 pct., i bykommuner til 15 pct. og i øvrige kommuner til 2,5 pct. af kommunernes samlede boligmasse.

Som udgangspunkt er jeg naturligvis enig med forslagsstillerne i, at der bør tilstræbes en alsidig sammensætning af boligmassen i de enkelte kommuner. Det er nødvendigt, hvis alle grupper skal have mulighed for at få tilfredsstillet deres boligbehov. Men jeg finder det uheldigt at ændre princippet om den decentrale styring af det støttede byggeri. Decentraliseringen bygger på, at det er den enkelte kommunalbestyrelse, der bedst kan vurdere størrelsen og sammensætningen af kommunernes boligmasse.

Det princip har SF jo også tilsluttet sig i forbindelse med, at Folketinget har vedtaget en decentralisering af styringen af det støttede byggeri, og det kan derfor undre, at SF nu for

tredje gang kommer med et forslag, der bygger på en central styring af kommunernes boligpolitik.

Og med henvisning til mit indlæg i forbindelse med de tidligere beslutningsforslag, B 66 og B 67, finder jeg fortsat, at det er alt for unanceret at fastsætte bestemte procentgrænser for, hvor stor en del af boligmassen der i forskellige typer af kommuner bør udgøres af almene boliger.

Jeg synes også, det er værd at fremhæve, at der i de seneste år faktisk er sket en betydelig spredning i det almene byggeri. Det gælder ikke mindst uden for hovedstadsregionen, hvor hovedparten af kommunerne i dag faktisk opfylder de mindstegrænser, der foreslås fastslået.

Jeg må således afvise forslaget om at fastsætte mindstegrænser for antallet af almene boliger i de enkelte kommuner.

Det andet forslag går ud på at give kommunerne adgang til at lade almene boligorganisationer købe ejerboliger og private udlejningsboliger på markedsvilkår og omdanne dem til almene ældreboliger, almene ungdomsboliger eller almene familieboliger.

Indledningsvis vil jeg påpege, at de almene boligorganisationer allerede har mulighed for med kommunernes godkendelse at erhverve en eksisterende ejendom med henblik på beboelse. Og jeg kan i den forbindelse yderligere henvise til mit indlæg om beslutningsforslag nr. B 67 fra folketingsåret 1994-1995.

Forslaget giver mig dog anledning til at bemærke, at det fortsat er regeringens opfattelse, at der i dag er en passende balance mellem antallet af ejerboliger og antallet af lejeboliger, og at der således ikke er noget generelt behov for at omdanne ejerboliger til lejeboliger.

På det foreliggende grundlag må jeg således afvise forslaget.

Det tredje forslag går ud på at give kommunerne anvisningsret til hver fjerde ledige lejlighed i alle former for udlejningsejendomme og i private andelsboligforeninger i kommunen.

I bemærkningerne begrundes forslaget med, at ordningen vedrørende køb af kommunal anvisningsret i private udlejningsejendomme kun er blevet anvendt i et par kommuner, og at den egentlige kommunale anvisningsret til private udlejningsejendomme vil give kommuner med kun få almene boliger bedre muligheder for at løse boligsociale opgaver, f.eks. i forbindelse med førstegangsplacering af flygtninge.